

Քաւոր Գորգին դռնից խնչեց.— Սան'էր Դաւիթ սան'էր Դաւիթ, էդի հարսնքի տուն չէ, մահտուն է, ճանճ գլխուցդ ի վերևով կ'ընցնի, գլտի թռու:

Դաւիթ հէջըցաւ. թուր քաշեց ու թռաւ, կայնաւ. ու իդոնք Դաւթի ահուց փախան, մէկ-մէկ դուս էկան, մէկ-մէկ չափալէխ զարկին քաւոր Գորգուն. քաւոր Գորգու վիզ ջլիզ ծուեցին: Աւսանչեց Դաւիթ.— Քաւոր Գորգի, արի մտի ներս, տուն մնաց յըզի, բագ մնաց հաւերուն:

Ըսեց.— Քաւոր Գորգի, ես իմալ տեսնիմ Խանդուլթ խանումին:

Ըսեց.— Ուրբաթէ ուրբաթ Խանդուլթ խանում քառսուն ջառիով կ'իգայ խաս բախչէն, կ'երթանք հոնի, կ'տեսնինք:

Մանցին չուրի ուրբաթ. ուրբաթ օր էլան, գացին խաս բախչէն. էլան, գացին խաս բախչէն, արև նոր տաքցաւ. Խանդուլթ խանում քառսուն ջառիով էկաւ:

Քաւոր Գորգուն հարցուց Դաւիթ.— Խանդուլթ խաթուն ո՞ր մէկն ա ըդոնց մէջ:

Ըսեց.— Խանդուլթ խանում էն է, օր ըմի վրէն էրկու թիզ բանձր է:

Տուեց նշանք:

Դաւիթ էլաւ, գնաց յառէչ ուրանց. գնաց հասաւ Խանդուլթ խանումին, գրկուաւ, ոչ մէկ, ոչ էրկու, ոչ իրեք, հարիր մի վոր իրար պագեց:

Խանդուլթ խանում ամչըցաւ. հերսոտաւ ու ձեռ զարկեց Դաւթի դոշ ու զարկեց պատ:

Փնչներուց արուն թալեց:

Ու Խանդուլթ խանում ընցաւ, գնաց խաս բախչէն, մարմար հաւուզի վրէն:

Դաւիթ մնաց հոնի:

Խանդուլթ խանում տկողցաւ ու պդի մտնէր ջրի մէջ լողկներ. ըսեց.— Ախախըզ, տկողցի, արի լողկըցի: